

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Кърджали , 28.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, П. СЪСТАВ в публично заседание на шестнадесети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Ал. Александров
Членове: Мария К. Дановска
Габриел Р. Русев

при участието на секретаря Светла В. Радева
като разгледа докладваното от Габриел Р. Русев Въззивно гражданско дело № 20215100500082 по описа за 2021 година

С решение № 260102/ 15.03.2021г. постановено по гр.д. № 996/ 2020г. по описа на Районен съд- Кърджали, е признато за недоказано оспорването истинността на авторството на подписа на Х. ЮС. М., в молба от 27.07.2020г., представляваща лист 306 от делото.

С решението е отхвърлен предявеният от Х. Ю. М. с ЕГН *****, гр.К., жк. „В.” № *, вх.*, ет.*, ап.*, общ.К., обл.К., против „Я.-А." Е. с ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К., ул. „Д. М.” № *, представлявано от А. Я. А., иск за признаване за незаконно наложено дисциплинарно уволнение със заповед № 1/27.08.2020г. на управителя на „Я. А." Е., ЕИК *, издадена на основание чл.188 т.3, вр. чл.190, ал.1 т.2 от КТ, и за отмяна на заповед № 2/27.08.2020г. на управителя на „Я. А." Е. с ЕИК *, с която е прекратено трудовото правоотношение по трудов договор с Х. Ю. М. с ЕГН ***** за изпълнение на длъжността „продавач консултант", като неоснователен.

С решението е допуснато поправка на основанието за уволнение, вписано в трудовата книжка на Х. Ю. М. с ЕГН *****, за прекратяване

на трудовото правоотношение с „Я.-А." Е. с ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К., ул. „Д. М.” № *, представлявано от А. Я. А., като вместо вписаното на 27.08.2020г. по чл.330, ал.2 т.6 от КТ, да се чете „чл.327, ал.1 т.2 от КТ по едностранно изявление от 27.08.2020г. на Х. Ю. М., достигнало до „Я. АЯ." Е. гр.К., чрез управителя А. Я. А., на 28.08.2020г.

С решението „Я.-А." Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К., ул. „Д. М.” № *, представлявано от А. Я. А., е осъден да заплати на Х. ЮС. М. с ЕГН *****, гр. К., жк. „В.” № 14, вх.*, ет.*, ап.*, общ.К., обл.К., сумата 648.64 лв., представляваща обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ при прекратяване на трудов договор на основание чл.327, ал.1 т.2 от КТ, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 08.10.2020г. до окончателното му изплащане.

С решението е отхвърлен предявеният от Х. Ю. М. с ЕГН *****, гр.К., ж.к.В. *, вх.*, ет.*, ап.*, общ.К., обл.К., против „Я.-А." Е. с ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К, ул.Д. М. *, представлявано от А. Я. А., иск за сумата 369.51 лв., представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месец юли 2020г.

С решението Я.-А." Е. с ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К., ул.Д. М. *, представлявано от А. Я. А., е осъдено да заплати на Х. Ю. М. с ЕГН *****, гр.К., ж.к.В. *, вх.*, ет.*, ап.*, общ.К., обл.К., сумата 361.00 лв., представляваща обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ за 13/тринадесет/ дни неизползван платен годишен отпуск за 2020г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 08.10.2020г. до окончателното му изплащане.

С решението е отхвърлен предявеният от Х. Ю. М. с ЕГН *****, гр.К., ж.к.В. *, вх.*, ет.*, ап.*, общ.К., обл.К., против „Я.-А." Е. с ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К., ул.Д. М. *, представлявано от А. Я. А., иск за обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ за сумата 610.00 лв., представляваща обезщетение за 20/двадесет/ дни неизползван платен годишен отпуск за 2018г. и за сумата 610.00 лв., представляваща обезщетение за 20/двадесет/ дни неизползван платен годишен отпуск за 2019г.

С решението „Я.-А." Е. с ЕИК *, със седалище и адрес на управление

гр.К., ул.Д. М. *, представлявано от А. Я. А., е осъдено да заплати на Х. Ю. М. с ЕГН *****, гр.К., ж.к.В. *, вх.*, ет.*, ап.*, общ.К., обл.К., сумата 756.25 лв., представляваща разноси по делото съразмерно на уважената част от исковете.

С решението Х. Ю. М. с ЕГН *****, гр.К., ж.к.В. *, вх.*, ет.*, ап.*, общ.К*, обл.К., е осъдена да заплати на „Я.-А." Е. с ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К., ул.Д. М. *, представлявано от А. Я. А., сумата 303.06 лв., представляваща разноси по делото съразмерно на отхвърлената част от исковете.

С решението „Я.-А." Е. с ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К., ул.Д. М. *, представлявано от А. Я. А., е осъдено да заплати по сметка на РС-Кърджали държавни такси по делото в размер на 170 лв. по уважените искове, от които 70 лв. по иска по чл.344, ал.1 т.4 от КТ, 50 лв. по иска по чл.221, ал.1 от КТ и 50 лв. по иска по чл.224, ал.1 от КТ, както и сумата 108.50 лв., представляваща възнаграждение за вещо лице съразмерно на уважената част от исковете.

Въззивното производство е образувано по подадена от „Я.- А." Е., въззивна жалба, против решение № 260102/ 15.03.2021г. постановено по гр.д. № 996/ 2020г. по описа на Районен съд- Кърджали. Решението се атакува като неправилно и необосновано в частта, с която е допусната поправка на основанията за уволнение, вписано в трудовата книжка, в частта с която „Я.- А." Е. е осъдено да заплати на Х. Ю. М. сумата от 648.64 лв. обезщетение по чл.221 ал.1 от КТ и сумата от 361.00 лева обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ, сумата от 756.25 лева разноси по делото, както и в частта, с която са присъдени разноси по сметка на Районен съд- Кърджали. Било налице разминаване между представените по делото доказателства и направените изводи от съда. Районният съд не бил обсъдил всички събрани доказателства в тяхната съвкупност, не бил обсъдил и наведените доводи и възражения. Заповедта за налагане на дисциплинално наказание „уволнение" на Х. Ю. М. била законосъобразна и издадена при спазване на изискванията на чл.189, чл.193, ал.1 и чл.194 от КТ. Х. Ю. М. била заемала длъжността „продавач - консултант", съгласно трудов договор, сключен на 06.08.2011г., длъжността била материално-отчетническа, като ѝ било възложено да събира, съхранява,

разходва и отчита парични и материални ценности, находящи се в магазина. Х. Ю. М. не се била явила на работа на 13.07.2020г. и на 14.07.2020г., като не била уведомила работодателя за отсъствието си и не била ползвала отпуск. Работодателят бил започнал дисциплинарно производство като с покана, връчена на 17.08.2020г. от Ч. Р. С., работодателят бил поискал, на основание чл.193, ал.1 от КТ, обяснения за нарушенията на трудовата дисциплина-неявяването на работа продължение на два последователни дни. Ищцата не била дала обяснения за нарушението на трудовата дисциплина. При издаване на заповедта не бил нарушен и чл.333, ал.4 от КТ, тъй като работодателят бил издал заповедта за уволнение на 27.08.2020г. като до този момент управителят на „Я. -А." Е. не бил информиран, че е издаден болничен лист № Е20201660199 и, че работничката била в отпуск за временна нетрудоспособност. От приемо- предавателен протокол това обстоятелство станало известно на работодателя едва на 04.09.2020г., когато болничният лист му бил връчен от служители на НОИ-Кърджали. Х. Ю. М. на 09.09.2020г.- през времето, когато била ползвала отпуск за временна нетрудоспособност, по собствено желание била посетила Ч. Р. С., където ѝ били връчени заповеди №1/27.08.2020г. и №2/27.08.2020г. В отправеното от Х. Ю. М. заявление за прекратяване на трудовото правоотношение по чл.327 ал.1, т.2 и т.11 КТ, работничката била посочила, че трудовото правоотношение се прекратява считано от 11.09.2020г., а заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение" на работничката била получила на 09.09.2020г. Този факт потвърждавал, че заповед №2/27.08.2020г., издадена на основание чл.330, ал.2, т.6 от КТ била първа по време и същата била прекратила трудовото правоотношение. От изложеното следвало извода, че при издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание били спазени всички изисквания на Кодекса на труда, като същата законно била прекратила трудовото правоотношение. Подаденото от Х. Ю. М. заявление за прекратяване на трудовото правоотношение по чл.327 ал.1, т.2 и т.11 КТ било без да е налице посоченото в изявлението на работника основание. Всички дължими трудови възнаграждения били изплатени на ищцата на 17.08.2020г., като разликата от 74.28 лева била изплатена на ищцата без основание. На следващо място, към датата 28.08.2020г. не било налице и предоставянето без съгласие от страна на работника, на неплатен отпуск. Предвид изложеното, правото по чл.327 ал.1 т.2 и т.11 КТ било

упражнено от работничката недобросъвестно, тъй като въобще било налице забавя в изплащане на трудовите възнаграждения и едностранното предоставяне на неплатен отпуск. От едностранното прекратяване на основание по чл.327 ал.1 т.2 и т.11 КТ за работодателя били произтекли вреди, тъй като ответницата била заемала материално- отчетническа длъжност и при прекратяване на трудовото правоотношение, работничката следвало да отчете и предаде поверените ѝ парични и материални ценности. Ищцата не била предала стоките, които ѝ били поверени чрез приемо- предавателен протокол. Налице било разминаване в отчитането на парични средства, като въведените във фискалното устройство продадени стоки не съответствали на отчетените парични средства. Поради обстоятелството, че не били налице предпоставките на използването от работника прекратително основание и ищцата незаконосъобразно била упражнила правото си да прекрати трудовия договор, не били налице предпоставките да се изплати обезщетение на основание чл.221, ал.1 от КТ. Това разрешение следвало от принципната недопустимост да се черпят права от собствени незаконосъобразни действия. Съгласно чл.221, ал.4, т.1 КТ действителните вреди се изчислявали върху брутното трудово възнаграждение на работника за времето, през което е останал без работа, но за не повече от остатъка от срока на трудовото правоотношение. Т.е. за присъждане на обезщетението по чл.221 КТ следвало да се установи, че на работника в действителност не му било изплащано трудовото възнаграждение. В тежест на ищеца било да установи факта на оставане без работа, но такива доказателства не били представени. Искът бил недоказан и като такъв следвало да бъде отхвърлен. Неоснователно съдът бил отхвърлил направеното възражение в отговора на исковата молба за прихващане по отношение на обезщетението по чл.224, ал.1 от КТ с изплатената без основание сума на 17.08.2020г. в размер на 74.28 лева до размера на по-малката сума. Сумата в размер на 74.28 лева била недължимо платена от работодателя и следвало да бъде прихваната от дължимото обезщетение за неизползван отпуск за 2020г. на работника. Първоинстанционният съд неправилно бил присъдил разноси в размер на 756,25 лева, тъй като посоченият размер не бил съразмерен на уважената част от исквете. Излагат се подробни съображения. Искане се да се постанови решение, с което да се отмени първоинстанционното такова и да се отхвърлят предявените иски. Претендират се разноси.

Въззивното производство е образувано и по подадена от Х. Ю. М., чрез адв. Д.Д. от АК- Кърджали, въззивна жалба, против решение № 260102/15.03.2021г. постановено по гр.д. № 996/ 2020г. по описа на Районен съд- Кърджали. Решението се атакува като неправилно и необосновано в частта, с която е отхвърлен предявеният от Х. Ю. М. иск, за признаване за незаконно, на наложеното дисциплинарно уволнение и за отмяна за уволнителната заповед, в частта с която е отхвърлен предявеният иск за сумата от 369.51 лева неизплатено трудово възнаграждение за месец юли 2020г. и е отхвърлен предявеният иск за обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ за сумата от 610.00 лева за 20 дни неизползван платен отпуск за 2018г и за сумата от 610.00 лева обезщетение за неизползван платен отпуск за 2019г. Работодателят игнорирал разпоредбите на Кодекса на труда, касаеща закрилата при уволнение (чл. 333, ал. 1, т. 4 от КТ) при започнато ползуване на разрешенния отпуск. Видно от представените по делото писмени доказателства след посещение на 27.07.20г. на лекар специалист бил издаден болничен лист № Е20198106919 от 27.07.2020г. за отпуск по болест за дванадесет дни от 27.07.2020г. до 07.08.2020г., тъй като било установено нарушение на вестибуларната функция, неуточнена. Поради влошаване на здравословното ѝ състояние, била постъпила за лечение в Неврологично отделение към М. „д. А. Д.“ А. К. и след изписването ѝ с болничен лист № Е20201660199 издаден на 12.08.2020г. бил продължен отпуска по болест от 08.08.2020г. до 10.09.2020г. На 13.08.2020г., след направени неуспешни опити за връчване на управителя на ответника на Болничен лист № Е20201660199 издаден на 12.08.2020г., последният бил изпратен с куриерска фирма „Еконт“, като на 14.08.2020г. отново било отказано получаването му от ответника, което в следствие принудило ищцата да подаде на 17.08.2020г. жалба с вх. № 1012-08-217/17.08.20г. до ТП на НОИ- Кърджали, като след разпореждане на административните органи ответникът бил получил и представил и втория болничен лист за изплащане, поради което несъстоятелни били твърденията в подадената от управителя на дружеството въззивна жалба, че към момента на издаване на процесната заповед за уволнение, не бил знаел за отпуска по болест на ищцата. Учудващо било, ако работодателят не бил знаел за отпуска по болест, защо съответно не бил поискал от ищцата обяснения за неявяването ѝ на работа през този продължителен период и съответно не бил наложил дисциплинарно наказание за неявяването ѝ и през този период.

Закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 4 от КТ имала обективен характер и важила винаги когато работникът бил започнал ползването на разрешения му отпуск. Тя се прилагала само когато работникът или служителят бил започнал ползването на разрешения му отпуск /без значение точно какъв- платен годишен, неплатен, учебен, отпуск за временна неработоспособност, отпуск по болест и др./ В случая била налице закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 4 от КТ, както към 27.08.2020г, когато било посочено, че била издадена процесната заповед, така и към 09.09.2020., когато била получил заповедта за дисциплинарно уволнение. Ищцата била започнала ползването на отпуск за временна неработоспособност въз основа на болничен лист от 27.07.2020г., който бил продължен с болничен лист от 08.08.2020г. до 10.09.2020г., като последният болничен лист бил подаден по „Еконт" на 13.08.2020г. и представен на работодателя на 14.08.2020г , т.е. бил подаден на следващия ден след издаването му и бил получен два дни след издаването му, но същият бил отказал да го получи и съответно се било наложило ищцата да сезира ТП на НОИ Кърджали за съдействие, при което след разпореждане от страна на държавните органи болничният лист бил представен от работодателя пред органите на НОИ. Не било поискано и дадено предварително разрешение от Инспекцията на труда съгласно чл.333 ал.1 от КТ, в случаите по чл.328 ал.1, т.2, 3, 5 и 11 и чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ. Не били поискани обяснения от страна на ищцата от работодателя. Излагат се подробни съображения в подкрепа на този довод. Недоказано било, че ищцата била извършила нарушения на трудовата дисциплина. Не бил направен отказ за получаване на искане за обяснения. Ищцата на 17.08.2020г. не била в гр.Кърджали. Ищцата била започнала работа при ответника въз основа на трудов договор № 3/06.08.11 г., като на 18.08.2020г. била подала чрез Н. К. Д. с рег. № 020 на НК и район на действие КРС, заявление до работодателя, което било отказано да се получи и на 27.08.2020г., второ чрез Ч. Р. С. с рег. № * на КЧСИ и район на действие КРС и получено от работодателя на 28.08.2020г., че на осн. чл. 327, ал. 1, т. 2 и т. 11 от КТ считано от 11.09.2020г.- първият ден, в който следвала да се яви на работа прекратява трудовото си правоотношение с него по трудов договор № 3/06.08.11 г., като го била поканила незабавно да ѝ бъдат заплатени полагащите ѝ се трудови възнаграждения в пълен размер за месеците март и май 2020г. и целите трудови възнаграждения за месеците април и юли 2020г., както и обезщетенията за неползван платен годишен отпуск и обезщетението

по чл. 221, ал. 1 от КТ. Веднага след като не е била допусната до работата ѝ, ѝ било заявено, че вече е уволнена и няма да работи във фирмата, а на 21.07.20г. подала и сигнал за нарушаване на трудовото законодателство вх. № 20071752/21.07.2020г., в който подробно била описала случилото се до Дирекция „Инспекция по труда- гр. Кърджали“. След извършена проверка от страна на служител на Дирекция „Инспекция по труда- гр. Кърджали“, досежно констатираните нарушения на трудовото законодателство било препоръчано на ищцата да потърси правата си по съдебен път. Още на 18.08.2020г. г-жа М. била уведомила ответното дружество, че считала трудовото правоотношение между тях за прекратено поради незаплащане на дължимите ѝ се трудови възнаграждения и поради принудителното ѝ предоставяне, без да е направено искане от нейна страна, в нарушение на чл. 160, ал. 1 от КТ на неплатен отпуск през периода 16.03.2020г. до 15.05.20г. Трудовото възнаграждение на ищцата за посочените от нея месеци пред Дирекция „Инспекция по труда“- Кърджали не било изплащано, като за това след това били дадени задължителни предписания, както и че същата без да било налице направено от нея искане била в принудителен неплатен отпуск за периода от 16.03.2020г. до 15.05.2020г. съгласно заповед № 1/13.03.20г. на управителя на ответника. Съгласно разпоредбата на чл. 160, ал. 1 от КТ разрешаването на неплатен годишен отпуск ставало само след направено искане от страна на работника, което в случая безспорно липсвало. Прекратяването на трудовото правоотношение на ищцата със заповед № 2/27.08.20г. по посоченото в нея основание било незаконосъобразно и следвало да бъде отменено, като следвало да се приеме, че същото било вече прекратено на друго основание. Неправилни били съжденията на първоинстанционния съд за трудовото възнаграждение за месец юли 2020г. Излагат се подробни съображения. Иска се да се постанови решение, с което да се отмени първоинстанционното такова в тази част и предявените иски да се уважат изцяло. Претендират се разноски.

В срока и по реда на чл.263 ал.1 от ГПК, от „Я.- А.“ Е. е постъпил отговор на въззивна жалба, в който счита жалбата за неоснователна. В обстоятелствената част на исковата молба се съдържали твърдения, че работодателят бил издал заповедта за уволнение, след като е бил осъществен фактическият състав на друго, конкуриращо се основание, довело до

прекратяване на трудовото правоотношение, респективно бил вписал в трудовата книжка основание, различно от действително осъщественото. Прекратяването на трудовото правоотношение на основание, различно от това, посочено в заповедта за уволнение и вписано в трудовата книжка, което било осъществило своя фактически състав преди издаването на заповедта за уволнение, извеждало неоснователност иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ. Настъпилото прекратяване на трудовото правоотношение го погасявало. Включително изключвало и правото на работодателя повторно да прекрати несъществуващата (отпадналата занапред) връзка с работника и служителя. Изключвало и титулярството на последния по потестативното право по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ. Предвид твърдението на Х. Ю. М., че била прекратила първа трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 и т.11, жалбоподателката нямала правен интерес да се обжалва решението в частта, в която е отхвърлен предявения от ищцата иск на основание чл.344 ал.1 т.1 КТ и уважен иск по чл.344, ал.1, т.4 от КТ. В този случай било налице противоречието, че жалбоподателката сама била искала да се отмени направеното от нея прекратяване на договора като незаконосъобразно. От друга страна с това си искане, жалбоподателката признавала, че заповедта с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание е първа по време и именно това е основанието за прекратяване на трудовото правоотношение. Х. Ю. М. била прекратила трудовото правоотношение по чл.327 ал.1, т.2 и т.11 КТ без да е налице посоченото в изявлението на работника основание. Ищцата не се била явила на работа в два последователни дни- 13.07.2020г. и на 14.07.2020г., като нямало определена причина за отсъствието ѝ от работа. С поканата, връчена на 17.08.2020г. от Ч. Р. С., работодателят бил поискал, на основание чл.193, ал.1 от КТ, обяснения за нарушенията на трудовата дисциплина и неявяването на работа продължение на два последователни дни. Ищцата не била дала обяснения за нарушението на трудовата дисциплина. При издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение" били спазени изисквания на чл.189, чл.193, ал.1 и чл.194 от КТ. Не бил нарушен и чл.333, ал.4 от КТ, тъй като работодателят бил издал заповедта за уволнение на 27.08.2020г., като до този момент управителят на „Яшар -АЯА" ЕООД не бил информиран, че бил издаден болничен лист № E20201660199 и, че работничката била в отпуск за временна нетрудоспособност. Неоснователно било твърдението, че за времето за преустановяване на работа в случаите на

чл.120в, ал.1 КТ работникът имал право на brutното си трудово възнаграждение, като съответните заплатени от работодателя суми следвало да бъдат приети като заплатено трудово възнаграждение за този период, а не за платен годишен отпуск. Излага подробни съображения. Моли съда, да постанови решение, с което да остави без уважение подадената въззивна жалба.

В срока и по реда на чл.263 ал.1 от ГПК, от Х. Ю. М. не е постъпил отговор на въззивна жалба.

В открито съдебно заседание въззивникът „Я.- А.” Е. не се представлява. От него е постъпила молба, с която поддържа подадената от него въззивна жалба. Излага подробни съображения. Исква да се постанови решение, с което да се отмени първоинстанционното такова и да се отхвърлят предявените искове.

В открито съдебно заседание въззивникът Х. Ю. М. не се явява. Представява се от адв. Д.Д. от АК- Кърджали, който поддържа подадената въззивна жалба и оспорва подадената от „Я.- А.” Е., въззивна жалба. Излага подробни съображения. Исква да се постанови решение, с което да се отмени първоинстанционното такова в тази част и предявените искове да се уважат изцяло. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид становището на страните и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Въззивните жалби подадени от „Я.- А.” Е. и Х. ЮС. М. са в срок и от лица имащи правен интерес от обжалването и са допустими, поради което следва да се разгледат по същество.

При извършената служебно проверка на обжалваното решение въззивният съд констатира, че същото е валидно и допустимо.

Първоинстанционното производство е образувано по подадена от Х. Ю. М. против „Я.- А.” Е., искова молба с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, по чл.344, ал.1, т.4 от КТ за поправка в основанието за уволнение посочено в трудовата

книжка, по чл.128, т.2 от КТ за неизплатено трудово възнаграждение за месец юли 2020г. в размер на 275 лв., увеличено на 369.51 лв., по чл.221, ал.1 от КТ за обезщетение в размер на 585 лв., увеличено на 648.64 лв., и по чл.224 от КТ за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в общ размер от 1 581 лв., от което 610 лв. за 20 дни неизползван платен годишен отпуск за 2018г., 610 лв. за 20 дни неизползван платен годишен отпуск за 2019г. и 361 лв. за 13 дни неизползван платен годишен отпуск за 2020г., като ответникът при условията на евентуалност предявява възражение за прихващане на изплатена на 17.08.2020г. без основание за трудово възнаграждение сума на ищеца от 74.28 лв., със сумата по иска за обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ, до размера на по-малката сума.

Ищецът в исковата молба твърди, че тя едностранно, поради неизплащане от ответника на дължимото ѝ трудово възнаграждение в пълен размер за месеци март и май 2020г. и изцяло за месеци април и юли 2020г., и поради едностранно разпоредено от страна на ответника ползване на неплатен отпуск през периода 16.03.2020г. - 15.05.2020г., отправила изявление до ответника за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, по време в което тя била в отпуск по болест в периода от 27.07.2020г.- 07.08.2020г. и в периода от 08.08.2020г.- 10.09.2020г. Сочи, че на 13.08.2020г. чрез „Еконт” била изпратила втория си болничен лист, върнат от работодателя, с отказ да го получи, поради което на 17.08.2020г. подала жалба в ТП на НОИ, а на 18.08.2020г. чрез нотариус К. Д. отправила нотариална покана за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, считано от 11.09.2020г., първият ден, в който следвало да се яви на работа, на основание чл.327, ал.1, т. 2 и т. 11 от КТ. Така посочената покана не била връчена на управителя, който отказал да я получи. Нотариусът не я е оформил като връчена при отказ, а отново я изпратил с препоръчано писмо с обратна разписка, която и до настоящия момент не била върната .Ищецът подала на 27.08.2020г. ново заявление за прекратяване на трудовото правоотношение на същото основание и считано от същата дата, чрез Ч. Р. С., връчено на ответника на 28.08.2020г. Когато на 09.09.2020г. ищецът посетила офиса на Ч. Р. С., на същата дата ѝ били връчени заповед № 1/27.08.2020г. и заповед № 2/27.08.2020г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение" и за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.330, ал.2, т.6 от

КТ, като с издадената първа заповед на основание чл.188, т.3 от КТ, вр чл.190, ал.1, т.2 от КТ, във връзка с искани от работодателя писмени обяснения от 17.07.2020г., връчени на 17.08.2020г. при условията на отказ, ищецът била наказана с уволнение поради неявяване в продължение на два последователни работни дни. Сочи, че нейното заявление е първо и е прекратило трудовото правоотношение. Претендира обезщетение за месец юли в размер на 275.00 лева за 2020г. Претендира неизплатени обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ в размер на 585.00 лв. и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в общ размер на 1 581лв., посочен по дни и години в исковата молба за периодите от 201 8г. до 2020г. вкл. Моли съда, да постанови решение, с което да уважи исквете. Претендира разноски.

В срока и по реда на чл.131 от ГПК е постъпил отговор на искова молба, в който ответникът „Я. -А." Е. гр.К., оспорва исковата молба изцяло. Сочи, че трудовото правоотношение било прекратено поради неявяването на ищцата на работа, а не поради неизплащане на трудови възнаграждения, тъй като те били заплатени. Прави евентуално възражение за прихващане с обезщетението по чл.224, ал.1 от КТ. Сочи, че не дължи такова обезщетение, както и такова по чл.224 ал.1 от КТ. Твърди, че осъществено от ответника право на уволнение е на предвидено основание и спазване на процедурата, предвидена в закона за прекратяване на договора, поради извършено тежко нарушение на трудовата дисциплина. Моли съда да отхвърли предявените иски.

От представения по делото трудов договор № 3/06.08.2011г. се установява, че между страните съществува трудовоправна връзка, като ищецът заема длъжността „продавач- консултант” при ответника, считано от 08.08.2011г., на пълно работно време, при 8-часов работен ден.

От представения по делото болничен лист за временна неработоспособност № Е20198106919/27.07.2020г се установява, че на ищецът Х. Ю. М. на 27.07.2020г. е разрешен отпуск по болест за периода от 27.07.2020г. до 07.08.2020г. поради общо заболяване, като е посочено да се яви на преглед на 07.08.2020г.

От представения по делото медицински протокол на ЛКК № 355/12.08.2020г. и болничен лист за временна неработоспособност № Е

20201660199/12.08.2020г., изд. от ЛКК при М. „Д. А. Д." А. се установява, че в периода от 08.08.2020г. до 10.09.2020г., на ищеца е разрешен отпуск поради общо заболяване.

От представената товарителница на „Еконт” се установява, че на 13.08.2020г. ищецът предава на „Еконт” три документа, болничен лист, за доставянето на ответника. От представената разписка за неуспешно предаване на пратки D 1310931192 се установява, че ответникът на 14.08.2020г. в 11.50 часа е отказал да приеме пратката.

От представената ръкописна жалба с вх.№ Ц 1012- 08-217/17.08.2020г. подадена от ищеца Х. Ю. М. се установява, че последната е подала жалба до директора на ТП НОИ- Кърджали, в която сочи, че в периода от 08.08.2020г. до 10.09.2020г. има издаден болничен лист, изпратен на работодателя ѝ, който отказал да го приеме, за което била поискала съдействие и проверка на случая, в резултат на което, такава била извършена и ответникът получил болничния лист, издаден на 12.08.2020г., и го представил за плащане.

От представената по делото нотариална покана, чрез н. К. Д. с рег.№ 020 на Нотариалната камара с район на действие Районен съд- Кърджали се установява, че на 18.08.2020г. ищецът Х. Ю. М. е изпратила покана до ответника с изявление, че прекратява сключения между тях трудов договор № 3/06.08.2011 г., на основание чл.327, ал.1 т.2 и т.11 от КТ, считано от 11.09.2020г. - първият работен ден след изтичане на отпуска ѝ по болест. В поканата е посочено, че са дължими трудовите възнаграждения в частичен размер за месец март и месец май 2020г. и в пълен размер за месец април и юли 2020г., тъй като едностранно и в нарушение на чл.160, ал.1 от КТ управителят ѝ е разпоредил ползване на неплатен отпуск в периода от 16.03.2020г. до 15.05.2020г., по издадена заповед № 1/ 13.03.2020г. Отправена е покана за заплащане на обезщетенията за неизползван платен годишен отпуск за 2018г., 2019г. и 2020г., както и обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ. По делото няма представени доказателства за надлежното връчване на тази нотариална покана.

От представения по делото сигнал (жалба) с вх.№ 20071752/ 21.07.2020г. се установява, че ищецът на 21.07.2020г. е подала сигнал до Дирекция „Инспекция по труда” –Кърджали, за неизплатени от ответника

суми по трудовия договор. След извършената проверка се установява, че в периода от 22.07.2020г. до 13.08.2020г. управителят на ответника в противоречие със закона е разпоредил ползване на неплатен отпуск от ищеца в периода на извънредното положение през 2020г. в страната, вместо да изплати дължимото трудово възнаграждение съгласно чл.267а от КТ, за което е издадено предписание в срок до 31.08.2020г. да начисли и в срок до 23.09.2020г. да изплати окончателно дължимото трудово възнаграждение за месеци март, април и май 2020г. В отговора по сигнала, изпратен до ищеца, е посочено и, че до приключване на проверката не са представени от ответника документи за прекратяване на трудовия договор на ищеца, и в писмени обяснения на управителя на ответника от 22.07.2020г. е отбелязано, че ищецът по своя инициатива е преустановила работата си и предала ключовете от обекта, след отказ да работи в друг обект, като е извършена ревизия и е съставен протокол.

От представената по делото заповед № 1/27.08.2020г, връчена на ищеца на 09.09.2020г. от ЧСИ Росен Сираков, с която на основание чл.188 т.3, вр. чл.190, ал.1 т.2 от КТ и искане за обяснения, връчено при отказ на 17.08.2020г., удостоверен от Ч. Р. С., при спазени изисквания на чл.189, чл.193, ал.1 и чл.194 от КТ се установява, че ответникът наказва ищеца с дисциплинарно уволнение- неявяване на работа в течение на два последователни работни- на 13.07.2020г. и на 14.07.2020г. в магазин за конфекция в гр.К., бул.Б. № *, к-с О., а от 20.07.2020г. е следвало да изпълнява длъжността в друг магазин за конфекция, находящ се на бул. Б. № *, в който не се е явила на работа в периода от 20.07.2020г. до 22.07.2020г., също в продължение на два последователни дни, без за отсъствието си да е посочила уважителни причини, като е отказала да получи на 17.08.2020г.- 16.45 ч., искането за обяснения.

От представената по делото заповед № 2/27.08.2020г., връчена на ищеца на 09.09.2020г. от ЧСИ Росен Сираков се установява, че управителят на ответника е посочил, че прекратява на основание чл.330, ал.2 т.6 от КТ трудовия договор на ищеца.

От представеното заявление № 26979/ 27.08.2020г. на Ч. Р. С., връчено на управителя на ответното дружество на 28.08.2020г., се установява, че на

27.08.2020г. ищецът е подала заявлението до управителя на ответното дружество, за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.327, ал.1 т.2 и т.11 от КТ, считано от 11.09.2020г., в което сочи, че прекратява сключения между тях трудов договор № 3/06.08.2011 г., на основание чл.327, ал.1 т.2 и т.11 от КТ, считано от 11.09.2020г. - първият работен ден след изтичане на отпуска ѝ по болест. В заявлението е посочено, че са дължими трудовите възнаграждения в частичен размер за месец март и месец май 2020г. и в пълен размер за месец април и юли 2020г., тъй като едностранно и в нарушение на чл.160, ал.1 от КТ управителят ѝ е разпоредил ползване на неплатен отпуск в периода от 16.03.2020г. до 15.05.2020г., по издадена заповед № 1/ 13.03.2020г. Отправена е покана за заплащане на обезщетенията за неизползван платен годишен отпуск за 2018г., 2019г. и 2020г., както и обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ.

От приетото по делото заключение на съдебно- счетоводна експертиза се установява, че на 17.08.2020г. ответникът с платежно нареждане за кредитен превод нарежда в полза на ищеца плащане на сумата 1 334.63 лв., от която 394.96 лв. нето основна заплата за месец март 2020г., 610.00 лв. основна заплата месец април 2020 г. и 329.67 лв. нето основна заплата месец май 2020г. и за месеци март, април и май 2020г. е преведен брутен размер от основна заплата за дните в платен отпуск, с което е преведена в повече сума от 323.67 лв., в резултат на нанесени корекции и от тази сума е приспадналата заплата за месец юли 2020 г. в размер на 248.91 лв., при надплатена от ответника на ищеца разлика от 74.28. Със заповед № 1/13.03.2020г. ответникът разпоредил ищецът да ползва неплатен отпуск за периода от 16.03.2020г. до 15.05.2020г. на основание чл.120в от КТ. Инспекция по труда издала предписание да бъде изплатено окончателно трудово възнаграждение на ищеца за месеци март, април, май 2020г., в съответствие с чл.267а от КТ, поради което управителят на ответника издава заповед № 2/14.08.2020г. на основание чл.120в и чл.173а от КТ на ищеца да се изплати възнаграждение за ползван платен отпуск в размер на 12 дни за периода от 16.03.2020г.- 31.03.2020г., 20 дни за периода от 01.04.2020г. до 30.04.2020г. и 8 дни за периода от 04.05.2020г. до 31.03.2020г. Същата е представена по делото и с нея принудително е предоставено ползването на платен годишен отпуск на ищеца в размер на 20 дни за 2018г. и на 20 дни за 2019г. за горепосочените

периоди, с нареждане да се извършат необходимите корекции във ведомостите за заплати и да бъде изплатено дължимото трудово възнаграждение.

От приетото по делото допълнително заключение се установява, че трудовото възнаграждение на ищцата, дължимо за месец юли 2020г при положен труд от 01.07.до 27.07.2020г. на база трудов договор № 3/06.08.2011г., допълнителен труд в съботите до 15 часа и представения болничен лист № Р 20198106919/ 27.07.2020г. е в размер 792.98 лв. брутен размер на възнаграждението и 618.42 нетен размер на възнаграждението. Работни дни от понеделник до петък за приети с нормална продължителност на седмичното работно време до 40 часа. Работното време в събота е прието като положен извънреден дневен труд до 6 часа дневно, независимо, че не е установен документално оформен такъв.

От приетата по делото съдебно- почеркова експертиза се установява, че подписът, положен в представения оригинал на молба от 27.07.2020г. от Х. Ю. М. до управителя на ответното дружество, стр. 306 от делото е положен (изпълнен) от ищцата Х. Ю. М..

От показанията на свид. Г. се установява, че имало покана за доброволно изпълнение от ответното дружество, която била във връзка с отказ на ищеца. Сочи, че докато се връщал от адреса на ищцата бил видял нея и приятелят ѝ, след което ѝ позвънил и ѝ казал, че има документи за получаване без да цитира съдържанието им, като му било отговорено, че ищцата е в болница и нищо не може да получи.

От показанията на свид. Ж. А., свид. Ш. Ю. Б. и свид. А. А. се установява, че били колежки със ищцата и, че не била в магазина от месец юли. На 13-14 и 22-23 юли 2020 била на работа, но последната седмица на юли не помнят дали е била на работа. Правили ревизия на магазина, като преди и след ревизията ищцата била идвала на работа. След ревизията идвала 10 дни, като в магазина имало стока, а тя стояла цял ден пред магазина и чакала.

От показанията на свид. Х. А. се установява, че познава ищцата, която ѝ е била колежка. Работила е на обект до киното и е била продавач консултант в

магазин за дрехи. В момента не работила, тъй като напуснала. Правила й ревизия на 29.06.2020г. както и проверки в магазина на 13.07.2020г, като не били констатирани липси.

Настоящият въззивен съдебен състав изгради своите фактически изводи въз основа на събраните по делото доказателства- трудов договор № 3/06.08.2011г, болничен лист за временна неработоспособност № Е20198106919/27.07.2020г, медицински протокол на ЛКК № 355/12.08.2020г. и болничен лист за временна неработоспособност № Е 20201660199/12.08.2020г, товарителница на Еконт , разписка за неуспешно предаване на пратки D 1310931192, ръкописна жалба с вх.№ Ц 1012- 08-217/ 17.08.2020г, нотариална покана, сигнал (жалба) с вх.№ 20071752/ 21.07.2020г, заповед № 1/27.08.2020г, заповед № 2/27.08.2020г, заявление № 26979/ 27.08.2020г., заключение на съдебно-счетоводна експертиза, допълнително заключение, приетата по делото съдебно- почеркова експертиза, показанията на свид. Гинев, показанията на свид. Ж. А., свид. Ш. Ю. Б. и свид. А. А. и показанията на свид. Х. А.

Съдът, като взе предвид така установената фактическа обстановка, намира за установено от правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 344 ал.1 т.1 от КТ, за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, с правно основание чл.344 ал.1 т.4 от КТ за поправка на основанието за уволнение, вписано в трудовата книжка, с правно основание чл.124 вр. чл.128 ал.1 т.2 от КТ за заплащане на неизплатено нетно трудово възнаграждение, с правно основание чл.221 ал.1 от КТ за обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие и с правно основание чл.224 от КТ за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест в гражданския процес по предявените обективно кумулативно съединени иски ответникът, следва при условията на пълно и главно доказване да установи законосъобразно извършеното уволнение в случая, дисциплинарното такова, че издадената уволнителна дисциплинарна заповед е законосъобразна, че законосъобразно е упражнено правото му да прекрати

трудовете правоотношение, че е спазена императивно законово установената процедура по образуване на дисциплинарно производство, установяване на нарушението, приемането на обясненията на работника и налагането на законосъобразно наказание със законосъобразна и мотивирана дисциплинарна заповед и, че основанието за уволнение е правилно посочено в трудовата книжка. По иска по чл.124 вр чл.128 ал.1 т.2 от КТ ищецът при условията на пълно и главно доказване следва да установи, че е съществувала трудовоправна връзка между страните, че е изпълнил работата за която се е уговорил и е спазвал установената трудова дисциплина и, размерът на трудовото възнаграждение за претендирания период от време. По иска по чл.221 ал.1 от КТ ищецът следва да установи, че трудовото правоотношение е прекратено без предизвестие по реда на чл.327 ал.1 т.2 от КТ и размерът на brutното трудово възнаграждение. По иска по чл.224 от КТ ищецът следва да установи, че трудовият договор е прекратен, че има неизползван платен годишен отпуск и размерът на паричното обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск.

Спортният по делото въпрос е, кое от двете волеизявления на страните е породило прекратяването на трудовото правоотношение между тях. Дали това на ищеца по реда на чл.327 ал.1 т.2 от КТ или това на ответника работодател по реда на уволнителното дисциплинарно производство за заповед за уволнение.

Подадените от въззивниците Х. Ю. М. и „Я. А.“ Е., въззивни жалби са неоснователни. Настоящият съдебен състав намира, че при така установената фактическа обстановка се налага изводът, че са доказани елементите от фактически състав на прекратяването на трудовия договор от работника без предизвестие по реда на чл.327 ал.1 т.2 от КТ. Съдът, не изследва законосъобразното провеждане на дисциплинарното производство и налагането на наказание, тъй като приема, че сключеният между страните трудов договор е прекратен, преди издаването и връчването на уволнителната дисциплинарна заповед, на друго различно, конкуриращо основание от дисциплинарно уволнение, а именно по реда на чл.327 ал.1 т.2 от КТ, което само по себе си прави издадената уволнителна заповед незаконосъобразна. Настоящият съдебен състав приема, че са осъществени елементите от фактическия състав на предявения с правно основание чл.344 ал.1 т.4 от КТ,

за поправка на основанията за уволнение, вписано в трудовата книжка на ищцата. Установени са елементите на предявения с правно основание чл.221 ал. 1 от КТ, иск за обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие. Не е доказан предявения по чл.124 вр. чл.128 т.2 от КТ иск за заплащане на трудово възнаграждение за месец юли 2020г. Установено е, че на ищцата се дължи обезщетение за 13 дни неизползван платен годишен отпуск за 2020г. и не се дължи такова за 2018г. и 2019г.

Оправеното от ищеца, на 27.08.2020г., със заявление № 26979/27.08.2020г. на Ч. Р. С., връчено на управителя на ответното дружество на 28.08.2020г., изявление, за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.327, ал.1 т.2 от КТ, е породило правното си действие и конститутивен ефект и е прекратило сключения между страните трудов договор № 3/06.08.2011г. Това е така, тъй като изявлението на ищеца за прекратяване на трудовия договор е достигнало първо във времето до работодателя ответник. Съгласно чл.327 ал.1 т.2 от КТ, за осъществяване на основанията е достатъчно работникът или служителът да отправи писмено волеизявление за прекратяване на трудовия договор, без предизвестие, когато работодателят забави изплащането на трудовото възнаграждение или на обезщетение по този кодекс. Осъщественото прекратяване на трудовия договор от страна на ищеца по реда на чл.327 ал.1 т.2 от КТ, изключва правото на работодателя повторно да прекрати трудовия договор между тях, тъй като това вече е било сторено. Трудовият договор се прекратява с достигане, респ. получаване, на едностранното изявление до работодателя по аргумент на чл.335 ал.2 т.3 от КТ, а именно на 28.08.2020г. Следва да бъде отбелязано, че съгласно разпоредбата на чл.195 ал.3 от КТ, дисциплинарното наказание се смята за наложено от деня на връчване на заповедта на работника или служителя или от деня на нейното получаване, когато е изпратена с препоръчано писмо с обратна разписка. /Решение № 67 от 16.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2635/2018 г., III г. о., ГК на ВКС/. Това е така, но само в случай, че трудовият договор не е прекратен преди това на друго основание, какъвто е настоящият случай.

В чл.333 от КТ е предвидена специална закрита по отношение на някои от причините за прекратяване на трудовото правоотношение, посочени като

правни основания за това. Прекратяването на трудовия договор по реда на чл.327 ал.1 т.2 от КТ, не е сред лимитативно и изчерпателно посочените такива в нормата на чл.333 от КТ и това, че ищецът е бил в отпуск по болест поради временна неработоспособност не рефлектира върху законосъобразността на прекратяване на трудовия договор, а и в конкретния случай прекратяването не е сторено по реда на дисциплинарното производство, а по реда на чл.327 ал.1 т.2 от КТ. Отделно от това, предвид разпоредбите на чл.40 ал.1 и ал.5 вр чл. 42 ал.1 от КСО, обезщетението е гарантирано и след прекратяването на трудовото правоотношение, щом към момента на настъпване на временната неработоспособност, ищцата е била осигурена поради риск общо заболяване.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че трудовото правоотношение е прекратено от заявлението на ищцата по реда на чл.327 ал.1 т.2 от КТ, преди издаване на дисциплинарната уволнителна заповед, от което следва, че предявеният с правно основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ, иск за признаване на извършеното дисциплинарно уволнение за незаконно и с искане за неговата отмяна, е основателен. Това е така, тъй като към момента на издаване на уволнителната дисциплинарна заповед, трудовото правоотношение вече е било прекратено. Уволнителната дисциплинарна заповед съществува в правния мир и редът за защита срещу нея е точно този и от това следва извършеното със заповед № 2/27.08.2020г. дисциплинарно уволнение да бъде признато за незаконно и да бъде отменено. В тази част съдебното решение е неправилно и следва да бъде отменено.

В случая, уволнението на извършеното основание не е осъществено и не може да фигурира в трудовата книжка на ищеца и следва да бъде поправено. В представената трудова книжка по делото като основание е посочено чл.330 ал.2 т.6 от КТ на 27.08.2020г и следва да се поправи на чл.327 ал.1 т.2 от КТ по едностранно изявление на ищцата, поради което предявеният с правно основание чл.344 ал.1 т.4 от КТ иск, е основателен.

Настоящият съдебен състав намира предявеният по чл.221 от КТ иск за основателен. Това е така, тъй като предвид разпоредбата на чл.221, ал.1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а работодателят дължи

обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестията - при безсрочно трудово правоотношение, какъвто е настоящият случай. Определено по реда на чл.228 ал.1 от КТ и предвид приетото по делото заключение на съдебно- счетоводна експертиза, последното получено от служителя brutно трудово възнаграждение в пълен размер е това за месец май 2020г., възлизащо на 648.64 лв.

Настоящият съдебен състав приема, че трудовото възнаграждение за месец юли 2020 г. е платено. Това е така, тъй като предвид приетото по делото заключение на съдебно- счетоводна експертиза, brutното трудово възнаграждение на ищеца за месец юли 2020г. е в размер на 313.42 лв., а нетното в размер на 248.91 лв. и то е изплатено с кредитен превод на 17.08.2020г. за отработени девет работни дни по ведомост. Изложените в първоинстанционното решение доводи относно това, че общият брой отработени дни от ищеца през месец юли 2020г. не са девет, а единадесет, за които според изчисленията на вещото лице нетното възнаграждение трябва да възлиза на 304.22 лв., при което не е налице надплатено възнаграждение по кредитния превод от 17.08.2020г., който е погасил задължението на ответника да престира на ищеца и трудово възнаграждение за м.юли 2020г., което е получено добросъвестно от ищеца и не подлежи на връщане съгласно чл.271, ал.1 от КТ, което обуславя и неоснователност на възражението на ответника за прихващане със сумата от 74.28 лв. от евентуално дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, се споделят изцяло от настоящия съдебен състав.

Предвид неправилно издадената заповед за използване на неплатен годишен отпуск и приетото по делото съдебно- счетоводно заключение, съдът приема, че ищецът не е използвала 13 дни платен годишен отпуск, полагащ се за 2020г., обезщетението за който е в размер на 384. 28 лева., а искът за неизползван платен годишен отпуск, предвид уреждане на отношенията по реда на чл.173 а ал. 1 от КТ, за 2018г. и 2019г., е неоснователен.

За пълнота, настоящият съдебен състав споделя доводите на контролираната инстанция, че отпускът поискан с молба от 27.07.2020г., която истинност е установена, не е разрешен и ползван.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд напълно

споделя изводите в потвърдителната част на първоинстанционния съд, изложени в атакуваното решение. Същите са подробни, обективни, обосновани и почиват на събраните по делото доказателства. Поради това и на основание чл.272 от ГПК, препраща към мотивите му в тази част.

Предвид гореизложеното, решението на първоинстанционния съд в частта, с която е отхвърлен предявения от Х. Ю. М. против "Я.- А." Е., иск с правно основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ следва да се отмени, вместо което да се постанови друго, с което да се уважи предявеният иск, като се признае уволнението извършено с дисциплинарната заповед за незаконно и да се отмени. В останалата част, решението е правилно и следва да се потвърди.

При този изход на делото „Я. А." Е. следва да заплати на Х. Ю. М. сумата от 640.00лв адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция, съобразно уважената част от исковете. Следва „Я. А." ЕООД да заплати по сметка на Окръжен съд- Кърджали, държавна такса за въззивно обжалване в размер на 25.00 лв.

Водим от изложеното, Окръжен съд – Кърджали

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260102/ 15.03.2021г. постановено по гр.д. № 996/ 2020г. по описа на Районен съд- Кърджали в частта, с която е отхвърлен предявеният от Х. Ю. М. с ЕГН *****, гр.К., жк. „В." № *, вх.*, ет.*, ап.*, общ.К., обл.К., против „Я.-А." Е. с ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К., ул. „Д. М." № *, представлявано от А. Я. А., иск с правно основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ, за признаване за незаконно на наложено дисциплинарно уволнение със заповед № 1/27.08.2020г. на управителя на „Я. А." Е., ЕИК *, издадена на основание чл.188 т.3, вр. чл.190, ал.1 т.2 от КТ, и за отмяна на заповед № 2/27.08.2020г. на управителя на „Я. А." Е. с ЕИК *, с която е прекратено трудовото правоотношение по трудов договор с Х. Ю. М. с ЕГН *****, за изпълнение на длъжността „продавач консултант", вместо което постановява:

ПРИЗНАВА уволнението на Х. Ю. М. с ЕГН *****, гр.К., жк. „В.” № *, вх.*, ет.*, ап.*, общ.К., обл.К., извършено със заповед № 1/27.08.2020г. на управителя на „Я. А.” Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К., ул. „Д. М.” № *, представлявано от А. Я. А., издадена на основание чл.188 т.3, вр. чл.190, ал.1 т.2 от КТ, и заповед № 2/27.08.2020г. на управителя на „Я. А.” Е. с ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр.К., ул. „Д. М.” № *, представлявано от А. Я. А., с която е прекратено трудовото правоотношение по трудов договор с Х. Ю. М. с ЕГН *****, гр.К., жк. „В.” № *, вх.*, ет.*, ап.*, общ.К., обл.К., за изпълнение на длъжността „продавач консултант”, за незаконно и го отменя.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260102/ 15.03.2021г. постановено по гр.д. № 996/ 2020г. по описа на Районен съд- Кърджали, в останалата част.

ОСЪЖДА „Я. А.” Е., ЕИК: *, седалище и адрес на управление: гр.К., ул. „Д. М.” № *, представлявано от А. Я. А., да заплати на Х. Ю. М., ЕГН: *****, адрес: гр.К., жк. „В.” № *, вх.*, ет.*, ап.*, сумата от 640.00 лева, разноси за въззивна инстанция.

ОСЪЖДА „Я. А.” Е., ЕИК: *, седалище и адрес на управление: гр.К., ул. „Д. М.” № *, представлявано от А. Я. А., да заплати по сметка на Окръжен съд- Кърджали, сумата от 25.00 лв., държавна такса за възивно обжалване.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____